

med lydelig Røst. Der behøves imidlertid intet Vidnesbyrd til at forstaa, at en saadan Meddelelse, med hvor stærkt en Røst den end udtales, ikke kan høres i noget stort Omfang i en meget urolig Forsamling under aaben Himmel. At særlig adskillige Politibetjente, som stode i Nærheden, ikke have hørt den, har en meget naturlig Forklaring deri, at deres Opmærksomhed var og skulde være rettet paa ganske andre Ting. Da enhver Tilstedeværende, der agtede at afgive Stemme paa Tribunen, maatte vide, at Afslutningen foretog, og at det derfor var den yderste Tid at melde sig, naar det var Hensigten at benytte den Afgang, Valgloven giver til endnu paa dette Tidspunkt at afgive Stemme, laa der desuden heri en aldeles tilstrækkelig Opfordring til ikke at holde sig tilbage, men hurtigt mulig at naae op til Tribunen. Afstemningen paa denne varede derhos saa længe, (mellem $\frac{1}{2}$ og 1 Time, nærmest det sidste), at enhver tilstedeværende Vælger har havt rigelig Leilighed til at benytte sin Ret, uden at de „vanskelige lokale Forhold“ har kunnet hindre ham. Naar der endnu i denne Ankepost som medvirkende Grund til, at flere tilstedeværende Vælgere ikke skulde være komne op paa Tribunen for at udøve deres Valgret, henvises til „Politiets Afsærd“, har denne almindelig holdte Sigteelse ikke faaet fjerneste Bestyrkelse ved Forhørerne. I det Mindretallet med Hensyn til et bestemt Punkt — Afspærringen af Tribunen — henviser til det ved den tredie Ankepost Bemærkede, skal det med Hensyn til den af Flertallet gjorte Bemærkning om, hvad Politibetjenten Lichtscheidt skal have sagt til en Vælger, blot fremhæve, at den paagjældende Yttring, hvis den er brugt, er salden, efter at Politiet havde faaet Afspærringsordren, altsaa efter at Vælgernes Stemmegivning var sluttet, saa at den ikke har kunnet bidrage til at forhindre nogen Vælger, der havde Ret til at afgive Stemme, herfra. At Politibetjenten ikke har kjendt Grunden til Afspærringsordren, forklarer tilstrækkelig, at han i fuldkommen god Tro kan have brugt den omspurgte Yttring.

Hans Pligt var at bidrage til at bringe Afspærringen til Udførelse og naturligvis helst med det Gode (s. Hovedforhøret S. 59).

5) Med Hensyn til denne Ankegrund gjælder det Samme, som er sagt om den tredie Ankepost, at den er meningsløs, naar det ikke dermed skal være sagt, at der var Vælgere til Stede, som gavede tilkjende, at de vilde afgive Stemme, da Stemmemodtagelsen afsluttedes. Dnsfer og Protester, der ere komne senere, vilde det have været lovstridigt at tage Hensyn til. Men at Lovens Bud med Hensyn til Afslutningen af Afstemningen paa Tribunen ere i fuldeste Maal fyldestgjorte, at der endog gjentagne Gange er spurgt, om Flere maatte begjære at stemme, men at Ingen meldte sig eller gav tilkjende et saadant Dnsfe, da Formanden skred til at erklære Afslutning og lod Afgang til Tribunen spærre af Politiet, derom efterlode de under Forhørerne afgivne Forklaringer ikke Skygge af Tvivl. Aldeles ubesøiet er det efter det under Undersøgelsen Dphyste, naar det af Flertallet i Noter Sp. 1862 udtales, at „Alt tyder paa, at Formanden har skyndt sig meget“. At den Foranstaltning med Hensyn til Bognene, som omtales sammesteds, ikke blot var ligefrem paabudt for at forebygge Ulykker, men heller ikke har kunnet forsinke nogen Vælger, der ellers vilde være kommen i rette Tid, fremgaar ogsaa tilfulde af Undersøgelsen. Denne Fremstilling blev iøvrigt ikke truffen af Birkedommeren (Formanden), som det siges, men af Politiasjistent Hold.

Med Hensyn dernæst til de af Profesfor Falbe-Hansen fremførte Ankeposter er Følgende at bemærke:

1) Hvad den første Anke angaar, er det ikke klart, hvad den sigter til. Efter den Forklaring, der er givet under Forhøret (Hovedforhøret S. 7—8), maa der antages at være sigtet til, at Meddelelsen til Formanden i Henhold til Valglovens § 42, 1ste Punktum, er afgivet til forstjellig Tid for de enkelte Frederiksbergste Valglister. Men naar dette, som er i fuldstændig Overensstemmelse med Valgloven, gjøres til en Anke, kan det kun